

Amit Péter írt a nagy küzdelemről

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 5Mózes 14:2; Dániel 2:34-35; 1Péter 2:9-10; 4:1-7; 2Péter 1:16-21; 3:3-14

„Ti pedig választott nemzetiség, királyi papság, szent nemzet, megtartásra való nép vagytok, hogy hirdessétek Annak hatalmas dolgait, aki a sötétségből az ő csodálatos világosságára hívott el titeket” (1Pt 2:9).

Péter írásaiban igen sokszor előfordul a nagy küzdelem témája, talán mivel saját tapasztalatából tudhatta, méghozzá jobban, mint sokan mások, hogy milyen könnyű áldozatul esni Sátán megtévesztésének. Nagyon is tisztában volt a küzdelem valóságos voltával, ezért írta: *„Józanok legyetek, vigyázzatok; mert a ti ellenségeitek, az ördög, mint ordító oroszlán szerte jár, keresvén, kit elnyeljen” (1Pt 5:8).*

Péter tanúja volt a nagy küzdelem különféle formákban való kibontakozásának. Látta az egyházban folyó harcot, ennek részeként azokat is, akik egykor a hívők közösségéhez tartoztak, ám idővel cinikussá váltak, elutasították Istent és Krisztus visszatérésének gondolatát. Az apostol erősen, határozottan fellépett a csúfolódók ellen, mert ha elveszne a Krisztus visszatérésébe vetett hit, miben reménykedhetne az ember?

Péter éppen a saját bukásai miatt emelhetette ki olyannyira a hit szerepét. Pontosan tudta, milyen érzés volt a csúfolkodók, istentagadók között lenni, amikor megpróbált elvegyülni a tömegben, hogy el ne ítéljék mint Jézus követőjét. Ezért hangsúlyozta, hogy mennyire fontos a hívőknek az elhívásukra és a kiválasztottságukra gondolni, annak tudatában élni.

SÖTÉTSÉGBŐL VILÁGOSSÁGRA

Miként jelenik meg a nagy küzdelem témája 1Pt 2:9-10 verseiben?

Ezeknek a verseknek a gyökere visszanyúl az Ószövetségbe: „*papok birodalma és szent nép*” (2Móz 19:6); „*szent nép... téged választott az Úr*” (5Móz 7:6; 14:2). Isten e kijelentésekkel kívánta megerősíteni népét a kivonulás idején, amikor kiszabadultak a rabszolgaságból és az Ígéret Földje felé tartottak. Péter párhuzamot látott Isten népe között a kivonulás korában és a saját idejében.

Így tehát Péter szavai nem a végeredményt, inkább a folyamatban lévő munkát írják le. Igen, Isten kiválasztott, és mindenki előtt áldanunk kell Őt, mert kivezetett a sötétségből, amit Sátán borított a világra. Ettől azonban még nem lettünk tökéletesek, és ez nem jelenti azt sem, hogy már megérkeztünk volna (lásd Fil 3:12). Ellenkezőleg! Jézus követésének lényeges része, hogy tudatában kell lennünk saját bűnösségünknek és hiányosságainknak. Ezért érezzük, hogy szükségünk van Jézus igazságára az életünkben.

„Ezen az alapon jöhet minden bűnös Krisztushoz. »*Nem az igazságnak cselekedeteiből, amelyeket mi cselekedtünk, hanem az ő irgalmasságából tartott meg minket*« (Tit 3:5). Ha Sátán bűnösnek mond, s szerinte nem reménykedhetsz Isten áldásában, mondd meg neki, hogy Krisztus a bűnösöket megmenteni jött el a világra. Semmink sincs, ami Isten kegyébe ajánlhatna, de a kérelem – amelyet most és örökké nyomatókusan előtárhatunk – magában a kimondhatatlanul nyomorult állapotunkban van és ez teszi szükségessé az Ő megmentő erejét. Ha teljesen lemondunk az önbizalomról, a Kálvária keresztyére tekinthetünk, mondván: »Mivel mit sem hozhatok, Keresztedhez borulok« (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 260-261. o.).

Az egyik biztos módja annak, hogy megtudjuk: Isten kihívott „*a sötétségből az ő csodálatos világosságára*” (1Pt 2:9), ha felmérjük, mennyire rá vagyunk utalva Krisztusra, „*aki Istentől bölcsességül, igazságul, szentségül és váltáságul lett nekünk*” (1Kor 1:30).

Mi megy végbe bennünk, amikor egészen legyűr, elkeserít, amit tettünk vagy ha a jellemünkre gondolunk? Mit kezdünk az efféle gondolatokkal, amikor a hatásuk alá kerülünk? Hogyan fordíthatjuk az ilyen alkalmakat a javunkra lelki értelemben?

KÜLSŐ NYOMÁS

1Pt 4:1-7 szakasza alapján tehát miért számítanak az életmódbeli döntéseink? Hogyan hatnak arra, hogy majd készen állunk-e Krisztus visszajövetelére?

Péter kifejti: a hívők már elég időt töltöttek azzal, hogy igyekeztek engedni a környezetük nyomásának (1Pt 4:3). A helyzet viszont megváltozott, talán „fursának” tartják őket, amiért nem csatlakoznak a tömeghez, sőt rosszindulatú pletykákat is terjeszhetnek róluk (4. vers). Sátán még azokat is felhasználhatja arra, hogy elvegye a hívők kedvét az Istennel való járástól, akik korábban a barátaik voltak.

Péter bátorítja a hívőket, hogy ne ijedjenek meg a támadásoktól. A „pogányoknak” majd maguknak kell számot adni Istennek, a Bírónak, nekünk nem kell azon aggódnunk, hogy ők mit gondolnak (5. vers).

Nagyon fontos az, amire Péter itt rámutat! Hány embert ismerünk, aki meghajolt mások elvárásainak a nyomása alatt, ahelyett, hogy kiállt volna a hite mellett? Különösen nehéz a fiatalok helyzete, akik sokat küzdenek a környezet nyomásával.

Péter bátorította a hívőket: ne amiatt aggodalmaskodjanak, hogy vajon elfogadják-e őket a többiek, ne mások véleményéhez, követeléseihöz, elvárásaihoz igazodjanak! Csak legyenek kedvesek, forduljanak szeretettel mindenkihez, akivel kapcsolatba kerülnek (8-9. versek)! Ez nem csupán ráadás, plusz kötelesség, amit fel kell venni a keresztényi élet elintézendő listájába, hanem a legfontosabb teendő, a legjobb módja a kapcsolatépítésnek. Péter talán éppen azért javasolja, hogy vegyük komolyan az imát (7. vers), mert Isten tudja: időnként jobban igyekszünk a „pogányok” kedvére tenni, mint kedvesen és szeretettel bánni a hozzánk legközelebb állókkal. Nemcsak értük kell imádkoznunk, hanem azért is, hogy Isten tegyen bennünket figyelmesebbé, jobban lássuk meg, mire van a környezetünknek igazán szüksége. Isten arra hívott el bennünket, a „királyi papság, szent nemzet” tagjait, hogy jó hatást váltsunk ki, és ne mások rossz dolgai fogjanak rajtunk. Sajnos Izrael tragikus történelme éppen arról tanúskodik, hogy a pogányok belevitték őket a rossz dolgokba, és nem az ő jó hatásuk érvényesült.

Milyen nyomás ér bennünket a környezetünkben? Hogyan tudunk ellenállni? Miért illik ilyen helyzetekre különösen Pál mondata, hogy „*a gonoszt jóval győzd meg*” (Róm 12:21)?

IGEN BIZTOS PRÓFÉTAI BESZÉD

Miért tartotta Péter különösen fontosnak a próféciaát (2Pt 1:16-21)?

Az apostol sok eseménynek volt a szemtanúja, amelyek közül meg is említette pl. Jézus megdicsőülését (2Pt 1:18). Kiemelte a Jézusra vonatkozó próféciaák fontosságát (19. vers). Ezek egyaránt komoly hatást tettek rá, ő azonban a legtöbbet az utolsó pontnál, a próféciaáknál idézte. Ennek talán az lehetett a magyarázata, hogy tanítványként megszegyenült. Hányszor előfordult, hogy nem figyelt arra, amit Jézus mondott, mert úgy gondolta, jól tudja, miről van szó! Hányszor beszélt Jézus arról, hogyan bánnak majd vele a főpapok Jeruzsálemben, Pétert mégis többször váratlanul érték a fejlemények, pedig minden pontosan úgy történt, ahogyan Jézus előre megmondta. „Kudarcai” közül talán az volt a legfájdalmasabb, amikor Jézus megjövedolte a tagadását. Péter biztos volt benne, hogy ilyesmi nem történhet meg, ám amikor mégis bekövetkezett, az lehetett élete mélypontja.

Talán az apostol éppen ezért akart rávilágítani, hogyan lehet az ember Jézus hűséges követője. Emlékeztette a hívőket az „igen nagy és becses” ígéretekre, amelyek által „isten természet részeseivé” válhatnak. Így kerülhetik el „a romlottságot, amely a kívánságban van e világon” (2Pt 1:4). Felsorolt számos, egymással összefüggő tulajdonságot, amelyek a keresztény élet meghatározó jegyei: hit, erény, ismeret, önuralom, kitartás, istenfélelem, testvériesség és szeretet (5-8. versek). Ezek segítenek elkerülni a romlottságot. E tulajdonságok mind egymásra épülnek, egységet képeznek. Pál ezeket nevezi a „Lélek gyümölcsének” - nem gyümölcsének - (Gal 5:22-23), mert egymástól elválaszthatatlan egységet alkotnak.

Péter azzal folytatta, hogy a hívő nem botlik meg, ha élete részévé teszi ezeket az értékeket. Kérte is levele olvasóit: „*igyekezzetek még inkább megerősíteni elhívásotokat és kiválasztásotokat*” (2Pt 1:10, ÚRK).

Ne feledjük, hogy Péter a hitben már megalapozott keresztényeknek írt. Egyáltalán nem azt érzékeltette, hogy ha valaki eleget tesz a követelmények egy bizonyos listájának, jegyet kap a mennybe. Csupán szembeállítja a kor általános viselkedési formáival a keresztényekre vonatkozó elvárásokat. Arra sarkall, hogy energiánkat ne pazaroljuk rossz dolgokra, inkább azzal foglalkozunk, ami jó.

CSÚFOLÓDÓK

2Pt 3:3-7 szakaszában mire utal Péter a múltból, ami segíthet megbirkózni a mostani és a jövőbeli kérdésekkel?

A világosság és a sötétség, Jézus követői és a gonoszság erői közötti küzdelem már-már a tetőfokára ért. Az ördög mint éhes, ordító oroszlán azt keresi, ki falhat fel legközelebb (1Pt 5:8). A csúfólódók hada a segítségére siet. „Racionális” és „tudományos” érveikkel (2Pt 3:3-4) megpróbálják kioltani a keresztények hitét, Péter szerint azért, mert ragaszkodnak kialakult életstílusukhoz, a kívánságaikhoz (3. vers; lásd még Júd 18). Azzal érvelnek Jézus visszajövetelével szemben, hogy minden ugyanúgy van, ahogy mindig is volt.

Gúnyos megnyilvánulásukkal azonban Jézus kijelentése áll szemben: „*ismét eljövök*” (Jn 14:1-3). A csúfólódók gyakorlatilag tagadják Jézus visszajövetelét (lásd 2Pt 3:4). Mintha az édeni történet visszhangozna itt. Isten kijelentette: „*a jó és a rossz tudásának fájáról nem ehetsz, mert azon a napon, amelyen eszel róla, halállal lakolsz*” (1Móz 2:17, RÚF). A kígyó által viszont Sátán ezt cáfolni próbálta: „*Bizony nem haltok meg*” (1Móz 3:4). Nyíltan ellentmondott Isten szavának. Az Édenben csak egy hang tette ezt, most viszont már mindenütt, a hangok kórusa tagadja Isten állítását. Érdemes azonban figyelni arra, hogy Péter előre szólt erről a hazugságról. Így minden alkalommal, amikor valaki gúnyolódik Jézus visszajövetelének ígéretén, valójában ő maga tölti be az apostol próféciáját.

A történelem tanúsítja, hogy az özönvíz katasztrófája egyszer már elpusztította a földet, a csúfólódók azonban nem akarnak erről tudomást venni. Nem hajlandók elismerni, hogy Isten odafigyel az ember életét meghatározó döntésekre. Azt a gondolatot is el akarják hessegetni maguktól, hogy a világot egykor vízzel elárasztó Isten az idők végén, az ítélet nagy napján tűzzel tisztítja majd meg a földet (2Pt 3:5-7). Csalfa reménybe kapaszkodnak, ha a természet változatlan körforgására hivatkoznak.

Az évek múlásával hogyan tudunk továbbra is rendületlenül ragaszkodni a második advent ígéretéhez? Miért olyan fontos ez?

SIETTETNI JÉZUS VISSZAJÖVETELÉT

Néha talán úgy érezzük, hogy vég nélkül kell várnunk Jézus visszajövetelére, viszont Istennek nem jelent gondot az idő. „...*egy nap az Úrnál olyan, mint ezer esztendő, és ezer esztendő mint egy nap*” (2Pt 3:8). Az egész Szentírás azt hangsúlyozza, hogy közel a vég – az Ószövetség az Úr napjára vonatkozóan, az Újszövetség pedig Krisztus visszatérését illetően.

Milyen távolra mutat az a remény, amit 2Pt 3:8-14 szakasza tár elénk? Lásd még Dán 2:34-35, 44!

A klasszikus idői próféciaiból megtudjuk, hogy Isten határt szabott a gonosz fennmaradásának és a várakozásnak. A próféciaiban felvázolta, hogy milyen stratégiát követ a bűnnel és a szenvedéssel kapcsolatban, és hogyan fogja visszaállítani a föld eredeti tökéletességét.

Amit a világ végéről gondolunk, az mindenképpen hat a jelenünkre, az életvitelünkre (2Pt 3:12). Ha lázadást vált ki belőlünk a gondolat, hogy Isten beszél a mi kis világunk dolgaiba, akkor hajlamosak leszünk a cinizmusra és csatlakozunk a csúfolódók táborához. Ha pedig megértjük, hogy a kegyelmes Isten végül közbelép és elsöpri a tűrhetetlen romlottságot és az emberi jogok letiprásának burjánzó megnyilvánulásait, akkor bizalommal várjuk „*az új eget és új földet... amelyekben igazság lakozik*” (13. vers).

Péter ismét hangot ad aggodalmának azzal kapcsolatban, hogy milyen a hozzáállásunk és a magatartásunk. Bátorít, hogy „*igyekezzünk*” „*szeplő és hiba nélkül valók*” lenni (14. vers, ÚRK). Ha a következő vers nem lenne ott, azt gondolhatnánk, hogy a „cselekedetek” vallását tanítja, viszont szavaival a félreértés lehetőségét is kizárja: „*a mi Urunk hosszútűrését üdvösségnek tartásatok*” (15. vers, ÚRK).

Célunk a feddhetetlenségre törekedni. Azért is írja az Ige Jóbról, hogy „*istenfélő volt, és kerülte a rosszat*” (Jób 1:1, ÚRK). Krisztus így állít bennünket az Atya elé (1Kor 1:8; Kol 1:22; 1Thessz 3:13; 5:23). Szeplő nélkül? Ilyennek kellett lennie az áldozati báránynak (pl. 2Móz 12:5; 3Móz 1:3), Jézus is ilyen volt (Zsid 9:14; 1Pt 1:19) és majd ekként állítja az egyházat az Atya elé (Ef 5:27).

Miért kell szüntelenül Jézus igazságára hagyatkoznunk, amit Isten hit által tulajdonít nekünk? Miért fontos közben arra törekedni, hogy győzni tudjunk a bűn fölött, növekedjünk hitben, kerüljünk minden rosszat és szent életet éljünk?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Péter figyelmeztetett, hogy a csúfolódók majd azt mondják: „*minden úgy maradt, amint a teremtés kezdetétől fogva van*” (2Pt 3:4, RÚF). Ez nem újdonság, ugyanezt mondták az emberek az özönvíz előtt is. „Amint múlt az idő, és nem látszott semmi változás a természetben, a korábban félelemtől remegő emberek kezdtek fellázadni. Azt gondolták, ahogy ma is sokan, hogy a természet a természet Istene felett áll, és törvényei olyan szilárdak és megalapozottak, hogy még Isten sem tud változtatni rajtuk. Úgy okoskodva: ha Noé igazat mondana, a természet rendje megváltoztatna. Noé tanítását csalásnak tüntették fel a világ előtt – hatalmas csalásnak! Isten intéseivel szembeni megvetésüket azzal fejezték ki, hogy pontosan azt csinálták, mint az intés előtt... Azt hangsúlyozták, ha bármiben is igaz volna az, amit Noé mond, a hírneves emberek – a bölcsek, az okosok, a nagyok – megértenék azt a dolgot” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, 67. o.). A mai „nagy emberek” is hasonlóan beszélnek: a természet törvényei nem változnak, és minden úgy van most is, mint azelőtt volt. Tulajdonképpen azt állítja az evolúció tana, hogy az élet olyan természetes folyamatok révén alakult ki, amelyeket meg lehet magyarázni, legalábbis elméletileg, a természet törvényeinek működése által. Szerintük egy nap a tudomány majd teljes magyarázatot tud adni, és semmiféle istenre nem lesz szükség. Az akkori „nagy emberek” tévedtek, mint ahogy a mostaniak is tévednek. Ezért írta Pál: „*Mert e világ bölcsessége bolondság az Isten előtt*” (1Kor 3:19). Így volt ez az özönvíz idején, majd Péter korában, de így van ez ma is.

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1. Péternek számos oka volt arra, hogy higgyn Jézusban, és hangsúlyozta a „*prófétai beszéd*” bizonyosságát is. Nekünk miért olyan fontos a prófécia? Az első advent idején hogyan bizonyították a prófétai kijelentések, hogy valóban Jézus a Messiás? Milyen reményt ébreszt bennünk ez a második adventtel kapcsolatban? Hiszen a próféciaik nélkül hogyan is tudhatnánk a második advent ígérteréről és reménységéről?
2. Hajlamosak vagyunk azt gondolni, hogy leginkább csak a tizenéveseket és a fiatal felnőtteket befolyásolja a környezet nyomása. Csakhogy nem ez a helyzet. Mindannyian vágyunk rá, hogy szeressenek és elfogadjanak a társaink. Hiszen még bizonyosságot tenni is sokkal jobban tudunk, ha az emberek szeretnek, nem igaz? Mit tehetünk, hogy miközben igyekszünk mások kedvében járni, azért a hitkérdésekből ne engedjünk? Miért könnyebb hitkérdésekben megalkudni, mint ahogy azt általában gondoljuk?

SZEGEDI KOVÁCS GYÖRGY: SZEREPEK

Júdás, Pilátus,
olykor Péter;
őket ismételtjük mi
hitelesen, mintha
ránk szabták volna
a pazar alakítást
minden időkre.

Csak Péter sírása
szakítja néha félbe
az ezüstpénzek csörgését,
a kezek mosásának
undorító csobogását.